

IZ SONČNE ZAMBIJE

Afrikanček z bobnom pred jaslicami

Rekli so mi...bum—pam-pam-pam
gledat pojdimo bum—pam-pam-pam ...
no vorejenega Kralja.....bum—pam-pam-pam
darov najlepših prinesimo
jih predenj položimo.....bum—pam-pam-pam

Dete Jezus, bam—pum-pum-pum
ubog sem deček le,
in brez darov
da bi jih položil pred te.
To bodi moj dar za te...bam—pum-pum-pum
na bobenj bom igral...bum—pam-pam-pam
za te.....bum—pam-pam-pam,
bam—pum-pum-pum.

Marija je prikimavala.....bam—pum-pum-pum
je janček bil vesel.....bum—pam-pam-pam
ko sem najlepšo pesem pel
bum—pam-pam,
bum—pam-pam-pam
na bobenj svoj —
za te, Rešitelj moj.....bum — pam-pam-pam

Božične čestitke pošiljajo zambijski misijonarji vam dragi prijatelji!

Fotografijo dečka z bobnom in pesmico je priredil Stanko Rozman. Ob sliki in pesmici se bomo spomnili, kako bo za Božič vsak na svoj način izkazal ljubezen do Odrešenika nas vseh. Naši zambijski verniki bodo navdušeno prepevali svoje božične pesmi. V skromnih domovih in kolibah — večinoma brez elektrike in tekoče vode — se bodo veselili kot je to njihova navada. Kateri bodo mogli, si bodo privoščili boljša jedila...Misijonarji bomo seveda zaposleni in se bomo potrudili, da bratom približamo veselo skrivnost božične noči. Mislili bomo tudi na vas, želeč vašim družinam mnogo, mnogo veselja in sreče. Naj k tej sreči doprinese tudi naš list, s katerim vas za Božič želijo obiskati

vaši misijonarji

Radi bi se tudi iz srca zahvalili vam vsem, ki ste s tolikim razumevanjem sprejeli prvo številko lista. Vaše namene, ki ste jih poslali, vključujemo v svoje molitve. S pomočjo, ki nam jo dajete, postajate naši SOMISIJONARJI. Naj v Novem letu naša s k u p n a prizadevajnja spremlja blagoslov, uspeh in veselje!

Se dobro se nisem vrnil s podeželjskega po dročja — imenuje se SALA — ko mi p. Kokalj telefonira, naj napišem "kratko, jedrnato" poročilo za "Iz sončne Zambije." Pa sem se vsedel k pisanju, ki gotovo ne bo ne kratko ne jedrnato, ker kaj takega še nikoli nisem napisal.

PISMO P. RUDEZA

Toda naj vam povem nekaj o tisti omenjeni "Sali". To je področje, ki sega do 100 km daleč od moje mestne župnije Chelston v Lusaki. V Sali imam 6 podružnic, ki jih moram obiskati enkrat na mesec. Tisti dan je res naporen. Včeraj sem imel pet maš in k temu sem prevozil 160 km in krstil 5 otrok in dve stari ženi na treh različnih krajih. S Seboj vzamem dva jezuitska novince, Afrikanca, ki mi pomagata pri katehizaciji in pri pridiganju v jeziku "šona". V področju Sala namreč govorijo tri različne jezike. V Lusaki pa razen angleščine uporabljam tudi italijansko, ker imam v župniji 70 italijanskih družin. Italijani namreč pomagajo pri zambijskem letalstvu.

Nedeljo, ko grem v Salo, začnem z mašo ob sedmih v mestu, ob bolnici, kjer je veliko naselje za okrog 10.000 ljudi. Potem odhitim na podružnice. Ob 9.30 mašujem v šoli, 45 km izven Lusake. Od tod se odpeljem na podružnico, ki je 10 km izven Lusake. Tam mašujem ob 12. na naslednji podružnici je maša ob dveh, nato imam spet mašo ob štirih, nakar se podam do katoliške šole, kjer so odprli nov rudnik bakra in solfatov. Najprej obiščem rudarsko naselje, potem pa do nadučitelja, kjer prespim. Nadučitelj ima 9 lastnih otrok, hrani pa še drugih šest. Po večerni molitvi zapojemo celo vrsto pesmi v nyanja jeziku. To so prevedene pesmi: Je angelj Gospodov, Tiha noč na zemljo lega, Angeli vsi prihite, Zaplula je barčica moja, Na planincih (12 kitic!) itd. Zadnjo nedeljo je bilo res hudo. Spim namreč v uradu. Podgan je bilo toliko, da so celo noč skakale okrog postelje in po postelji Učiteljeva pisarna je pravi raj za podgane.

Naslednje jutro sem maševal v jeziku nyanja in to ljudem, ki doma govore jezik lenje, v šoli imajo jezik tonga, po rodu pa so mnogi iz plemena šona. Obiskal sem še eno podružnico, zvečer pa me je čakala še maša v bolnici.

Komandant vojaškega letalstva me je naprosil, naj bom za kaplana za katoličane. Okrog 100 jih prihaja k maši, ki jo darujem za vojake vsako nedeljo.

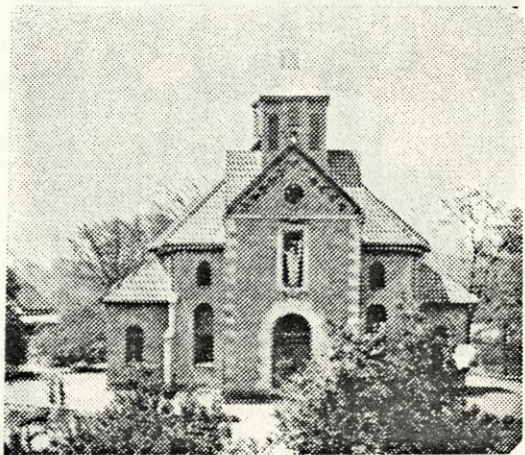
Bog je res dober do mene. Ko sem se nekoč vračal iz Sale, je neki pijanec prečkal cesto ravno pred mojim avtom. Zavozil sem kakšnih 100 m v grmovje, da je vse frčalo. Moj spremljevalec je skočil iz avta, do bi namlatil tistega pijanca. Rekel sem mu: Zakaj? Glej, oba sva ostala živa. Poskusil sem motor, dobro je brnel. Luči se nisem dotaknil, mislil sem, da so se razbile. Vozil sem — bilo je ponoči — brez luči nekaj kilometrov, ko mi spremljevalec pravi: Zakaj pa ne prižgete luči? Pritisnil sem na gumb in luči so zagorele. Ugasnil jih je spremljevalec, ko sva frčala skozi grmovje.

P. Rudež pri maši na prostem v župniji Matero

Bog z vami vsemi! -P. Radko Rudež

P. TOMAZIN O SVOJEM DELU

Misijon Katondwe je bil sezidan pred petdesetimi leti. Bil je kot osamljena oaza, ki je morala imeti vse, kar je potrebno za življenje: delavnice, mlin, vodovodno napeljavo, vrt, živino, polje za pšenico, zelenjavo in sadje, opeko in apno in še mnogo drugega.

Za vse to so skrbeli misijonski bratje in patri, poljski jezuiti, ki so vodili in organizirali zambijski misijon.

Zdaj, po tolikih letih, moramo občudovati misijonarje, ki so sezidali in upravljali tako mogočen misijon, ne da bi imeli na razpolago moderna tehnična sredstva. Poslopja so solidno grajena in še dobro ohranjena. Glavna zgradba je velika, enonadstropna stavba z desetimi sobami.

Zupnijska cerkev v Katondwe.
Zgradili so jo poljski jezuiti pred 50 leti.

Toda stavbe se starajo kot se človek stara. Poslopja so potrebna o b n o v e in prilagoditve. Torej smo se lotili dela. Treba je popraviti strope in pobarvati zidove, urediti vodovodno napeljavo in postaviti nove cevi, moramo preurediti delavnice in skladišča, zgraditi nova stranišča in kopalnico, kuhinjo, shrambo za jedila in dnevno sobo, prostor za električni generator, t r e b a j e urediti električno napeljavo v hišah za učitelje

Seveda smo se srečali s hudimi finančnimi problemi. Zidava je zelo draga, posebno še, ker smo tako daleč od mest, 240 kilometrov od Lusake. M n o g o materijala nabavljamo v glavnem mestu...

Skofija podpira naše delo, toda sredstva so seveda nedovoljna. Do uresničitve naših načrtov je še dolga pot...

smem zaprositi za pomoč tudi tebe, dragi prijatelj? Patri, bratje in verniki misijona v Katondwe ti bodo iz srca hvaležni.

Bog plačaj!
Vaš Lovro.

P. Tomažin obiskuje vasi...

ZANIMALO VAS BO...

da je JANEZ MLAKAR, naš novi misijonar, začel studij bogoslovja v Dublinu na Irskem. Nje gova sestra KRISTINA, ki je dolgo čakala delovno dovoljenje, je končno le dobila potrebne dokumente in je zdaj na poti v Zambijo. Januarja bo začela poučevati kot profesorica na katoliški gimnaziji v Matero.

Na vrtu pred župniščem v Matero je fotograf posnel skupino hrvaških in slovenskih misijonarjev. Od leve: P. Nikola Sipušić (študira jezik tonga), br. Dilber Ilija (mehanic in instalater), p. Kokalj, p. Ivan Cindori (upravlja misijon Mumbwa), p. Branko Andjelić (vodi župnijo Sv. Marije v mestu Kabwe), br. Jože Rovtar in p. Tomažin. Vsi so jezuiti. Od hrvaških jezuitov je z nami še br. Benedikt Fostač, mehanik in inspektor gradbenih del

Pavezani smo v veseli bratski skupnosti

AVTOMOBILI ZA OTROKE

Med zambijskimi dečki je zelo razširjena igrača — avtomobil, spleten iz žice in z dolgim "volanom". Takšnih in podobnih avtomobilov lahko vidiš vsepovsod, tako po mestih kot po deželi. Ali v tem skrita želja težnja za tehničnim napredkom?

Poleg tehničnega napredka pa potrebujemo tudi duhovno in duševno omiko. To prinašajo misijonarji. Boleče pa občutimo, kako je misijonarjev malo. Prosimo Gospodarja žetše, naj pošlje delavcev na svojo žetev. Na sliki levo: deček z "avtomobilom".

Vaš br. Jože

ZA MALE SIVILJE

Vsak četrtek popoldne se skupina malih, nasmejanih zamorčic gnete pred vrati sobe, kjer imamo šivalni krožek. Ko pridem tja, mi pomagajo odnesti v sobo stvari, ki jih pri šivanju rabimo.

Moje male zamorčice so zelo ustrezljive, pridne in vztrajne. Tiste, ki so bile bolj hitre, so skončale robček in hlačke, zdaj pa šivajo čedne bluzice. Pri šivanju je vedno veliko smeha, ker mala Jana nikakor ne more skončati svojih hlačk, céprav jih šiva že dva meseca: šivanka je ne uboga, gre vedno cikcak, robovi so preširoki, v b o d i predolgi..... Pa Jana si ne dela prevelikih skrbi, z drugimi vred se

smeji, šiva eno uro in pol, potem pa zadnje pol ure — po naročilu učiteljice — razpara, kar je sešila.

Nekaj bi rada prosila male prijatelje naših zamorčic; namreč tole: Ko bomo prihodnje šolsko leto — v januarju — spet pričeli z novim krožkom, bi rada vsaki deklici dala šivalni pribor, nekaj blaga za šivanje, zvezek in svinčnik, kjer bi si lahko kaj zapisale. Ker pa so deklice uboge in mnoge ne morejo plačati, bi morda bil kdo med vami, ki bi bil pripravljen kupiti eni izmed zamorčic kar rabi pri svojem krožku? Da bi kupila potrebne stvari eni zamorčici, bi rabila:

2 dolarja za blago

I dolar za svinčnik, zvezek, škarje, prejico...

Ce bo kdo prispeval v ta namen, mu bo ena izmed deklic napisala par besed v svojem jeziku, jaz pa b o m dostavila prevod, da ne bo zadrege.

Lep pozdrav od vseh mojih 30 pridnih malih šivilj! — ZINKA

List izdajajo SLOVENSKI ZAMBIJSKI MISIJONARJI —

Naslov: MATERO CATHOLIC PARISH — P.O. Box 3243—LUSAKA
— ZAMBIA Africa.

